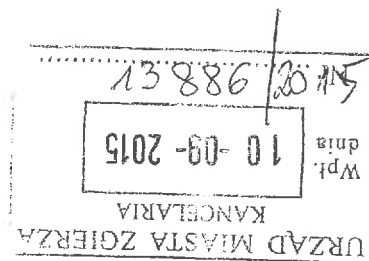

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Łodzi
90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135
WYDZIAŁ II
tel. 042 635 00 10

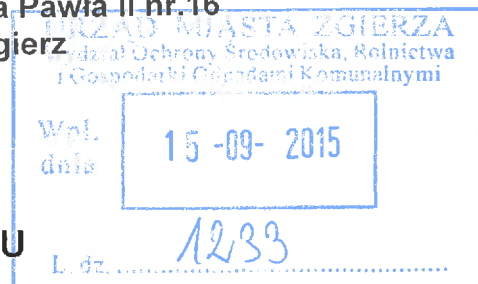
Dnia **7 września 2015 r.**
Sygn. akt II SA/Łd 434/15

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

*P. A. Sypuś
P. G. Stojanowski
16.09.15*

Rada Miasta Zgierz
plac Jana Pawła II nr. 16
95-100 Zgierz

DOREČZENIE ODPIsu WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 27 sierpnia 2015 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Państwu – jako Organowi Administracji – odpis wyroku z dnia 13 sierpnia 2015 r. wraz z uzasadnieniem.

ST. DE. 11.12
Lucyna Szyngr

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu. Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.).
2. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz.U. Nr 227, poz. 2245). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
4. Urzędowe formularze, o których mowa w ust. 3, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych oraz w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl/>
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania lub siedziby. W razie zaniebdania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest Sądowi znany.

ODPIS

Sygn. akt II SA/Łd 434/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II
w składzie następującym:

Przewodnicząca	Sędzia WSA Barbara Rymaszewska
Sędziowie	Sędzia WSA Czesława Nowak-Kolczyńska (spr.)
	Sędzia WSA Jolanta Rosińska

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Anna Kośka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2015 roku
sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Łodzi
na uchwałę Rady Miasta Zgierz
z dnia 26 marca 2013 roku
nr XXXIV/370/13

w przedmiocie wprowadzenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie
Gminy Miasto Zgierz

- 1) stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części: § 6 ust.4 i ust.5, § 9 ust.2 i ust.3, § 16 ust.1, ust.4, ust.5, § 18, § 22, § 23, § 25, § 35 ust.1 i ust.2, § 36, § 40 pkt 5 załącznika „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Zgierz”;
- 2) oddala skargę w pozostałej części;
- 3) stwierdza, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w części objętej stwierdzeniem jej nieważności określonym w pkt 1 wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

ST. SEKRETARZ
Anna Kośka

Sygn.akt II SA/Łd 434/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 marca 2013 r. Rada Gminy Zgierza, na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm. – w dalszej części przywoływana jako: ustawa o samorządzie gminnym) oraz art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2013 r., Nr 21, poz. 228 ze zm. – w dalszej części przywoływana jako: ustawa), podjęła uchwałę Nr XXXIV/370/13 w sprawie wprowadzenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Zgierz.

Prokurator Okręgowy w Łodzi zaskarżył powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi.

Prokurator Okręgowy zarzucił wprowadzenie w zaskarżonej uchwale rozwiązań, które stanowią przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy poprzez:

- powtórzenie w § 6 ust. 4 uchwały zmienionego zapisu art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy;
- nałożenie w § 6 ust. 5 uchwały na właścicieli nieruchomości obowiązków związanych z zabezpieczeniem placów zabaw przeznaczonych dla dzieci (pkt 1), wprowadzenie terminów i warunków wymiany piasku w piaskownicy (pkt 2 i 3) i obowiązku umieszczenia tablic informacyjnych (pkt 4);
- wprowadzenie w § 8 ust. 2 uchwały czasu usuwania błota, śniegu lub innych zanieczyszczeń, sposobu oczyszczania chodników (ust. 3 pkt 1), sposobu uprzątnięcie piasku (pkt 2), warunków gromadzenia śniegu, lodu, błota (pkt 3);
- nałożenie w § 9 ust. 2 uchwały na właścicieli dodatkowych obowiązków w postaci usunięcia gałęzi wystających poza granice nieruchomości, stwarzających zagrożenie dla życia i zdrowia, usuwania sopli lodowych i nawisów śniegu i lodu z dachów i gzymsów budynków, które mogą stwarzać zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, w szczególności nad wejściami i bramami oraz ciągami komunikacyjnymi (ust. 3);
- wprowadzenie w § 16 ust. 1 uchwały uregulowań dotyczących wyznaczania miejsc pod pojemniki oraz wskazywania warunków ich umiejscawiania (ust. 2 i 3), wprowadzenie obowiązku utrzymania w czystości pojemników (ust. 4) oraz uregulowania kwestii ponoszenia kosztów ustawiania pojemników (ust.5);
- unormowanie w § 18 uchwały problematyki umiejscawiania pojemników na terenie innych nieruchomości;

- wprowadzenie w § 22 uchwały uregulowań odnoszących się do organizatorów imprez masowych;
- wprowadzenie zakazów w § 23 uchwały dotyczących gromadzenia w pojemnikach śniegu, lodu, gorącego popiołu i żużla, nieczystości ciekłych, ścieków bytowych, komunalnych osadów ściekowych, odpadów przemysłowych i z działalności gospodarczej, medycznych, weterynaryjnych (pkt 1), innych odpadów (pkt 4), wrzucania budowlanych i remontowych oraz odpadów niebezpiecznych (pkt 5), spalania odpadów w instalacjach budynków (pkt 2);
- wprowadzenie zakazów w § 25 ust. 1 i 2 uchwały odnoszących się do opróżniania zbiorników bezodpływowych oraz wprowadzania nieczystości ciekłych do wód i ziemi;
- wprowadzenie w § 35 ust. 1 uchwały zakazu wprowadzania zwierząt domowych na tereny wskazane w pkt od 1 do 5;
- nałożenie w § 35 ust. 2 uchwały na właścicieli nieruchomości trwałego oznakowania tych miejsc tablicami, nalepkami, napisami lub plakatami informującymi o zakazie wprowadzania zwierząt domowych;
- wprowadzenie w § 36 uchwały zakazów dotyczących ustawiania legowisk dla psów (pkt 1) oraz uregulowanie dokarmiania wolnożyjących i bezdomnych (pkt 2);
- uregulowanie w § 40 pkt 5 uchwały warunków usytuowania uli.

Prokurator Okręgowy wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części: § 6 ust. 4 i ust. 5, § 8 ust. 2 i ust. 3, § 9 ust. 2, § 16 ust. 1 – 5, § 18, § 22, § 23, § 25, § 35 ust. 1 i ust. 2, § 36, § 40 pkt 5.

Uzasadniając Prokurator Okręgowy wywodził, iż Rada Gminy Zgierz podjęła zaskarżoną uchwałę, która zawiera szereg uregulowań przekraczających upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy. Zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy uregulowane w regulaminie muszą dotyczyć jedynie kwestii, które zostały wymienione w art. 4 ust. 1 i ust. 2 pkt 1-8 ustawy, wyliczenie z art. 4 ustawy ma charakter wyczerpujący, co oznacza, iż uchwała rady miejskiej czy gminy nie może zawierać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy. Wszelkie zaś odstępstwa winny być traktowane jako istotne naruszenia prawa.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Zgierz wniosła o oddalenie skargi w całości, zasądzenie od strony skarżącej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych oraz przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność przedstawiciela organu.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów skargi Rada podkreśliła, iż zasady zawarte w zaskarżonej uchwale oparte są na bazie faktycznie zaistniałych na terenie gminy

problemów, zgłaszanych przez mieszkańców, stąd znalazły odzwierciedlenie w uchwalonym akcie prawa miejscowego.

Na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2015 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi poparł skargę i sprecyzował wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały również w części § 9 ust. 3 oraz wyjaśnił, że zarzut dotyczący § 35 obejmuje w ust.1 pkt od 1 do 6.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zakres sądowej kontroli administracji publicznej obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego – art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. – w dalszej części uzasadnienia przywoływana jako: p.p.s.a.).

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. w razie uwzględnienia skargi na akt organu jednostki samorządu terytorialnego sąd administracyjny stwierdza jego nieważność albo orzeka, iż został on wydany z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie nieważności.

W niniejszej sprawie skarga została złożona przez Prokuratora, co oznacza, że nie musiała być poprzedzona wyczerpaniem środków zaskarżenia (art. 52 § 1 p.p.s.a.), a jej wniesienie nie było ograniczone żadnym terminem, jako że dotyczy aktu prawa miejscowego (art. 53 § 3 p.p.s.a.).

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej uchwały stanowią przepisy powołanej już wcześniej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który to regulamin jest aktem prawa miejscowego. Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych przeterminowanych leków i chemikaliów, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz zużytych opon, a także odpadów zielonych,

- b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
 - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
- a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Regulamin utrzymania czystości i porządku nie może wykraczać poza materie przewidziane w art. 4 ust. 2 ustawy. Przepis ten ściśle określając zakres spraw, które mogą być przedmiotem unormowania uchwały rady gminy, stanowi delegację ustawową. Nie daje on prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w przywołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej.

Regulacja przepisu art. 4 ust. 2 ustawy ma charakter wyczerpujący, zatem uchwalając na jego podstawie regulamin czystości i porządku, rada powinna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w ustawie zagadnień. Wskazując zakres zagadnień, które winny znaleźć się w regulaminie czystości i porządku, ustawodawca w skonstruowaniu delegacji ustawowej

nie posłużył się bowiem sformułowaniem „w szczególności”, „może określić”, ale sformułowaniem „regulamin określa”, co prowadzi do wniosku, że treść tego regulaminu musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej. W ramach delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ustawy brak jest upoważnienia rady gminy do formułowania w regulaminie jakichkolwiek definicji określonych pojęć. Dotyczy to nie tylko pojęć użytych w regulaminie na jego potrzeby, ale również pojęć już wcześniej zawartych w ustawie upoważniającej, jak również innych ustawach. Rada gminy nie została bowiem uprawniona do definiowania pojęć, którymi posługuje się ustawodawca. A *minori ad maius* niedopuszczalne jest również dokonywanie zmian w definicjach ustawowych i regulowanie niektórych kwestii w sposób odmienny, niż uczynił to ustawodawca. Takie też stanowisko ugruntowało się orzecznictwie sądów administracyjnych, które skład orzekając w niniejszej sprawie podziela (por. wyroki NSA: z dnia 8 listopada 2012 r., sygn.akt II OSK 2012/12; z dnia 14 grudnia 2011 r., sygn.akt II OSK 2058/11, z dnia 7 kwietnia 2010 r., sygn.akt II OSK 170/10 oraz wyroki WSA w: Poznaniu z dnia 23 października 2013 r., sygn.akt IV SA/Po 748/13; z dnia 3 października 2013 r., sygn.akt IV SA/Po 507/13, z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn.akt II SA/Sz 238/13 - wszystkie powołane w niniejszym uzasadnieniu orzeczenia dostępne są w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl).

Z powyższego wywieść należy, iż w regulaminie mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym przez omawiany przepis, zatem wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w art. 4 ust. 2 ustawy przesądzają o naruszeniu przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie jego nieważności w całości bądź w części. Jedynie regulamin utrzymania czystości i porządku w sposób ścisły odpowiadający treści art. 4 ustawy, a więc zawierający jedynie regulacje do których zobowiązuje ten przepis, nie powtarzający zapisów ustawowych (w tym jakiegokolwiek ustawy), a jednocześnie regulujący wszystkie kwestie objęte zapisem art. 4 ustawy może być uznany za zgodny z prawem.

Uwzględniając powyższe w ocenie Sądu stwierdzić należy, iż część z zakwestionowanych w skardze postanowień regulaminu świadczy o wykroczeniu przez Radę Gminy Zgierz poza zakres delegacji ustawowej dokonując nieuprawnionej modyfikacji norm ustawowych, stanowiąc przepisy wykraczające poza materię, która może być unormowana w regulaminie czystości i porządku, bądź dokonując nieuprawnionego powtórzenia treści norm ustawowych.

W § 6 ust. 4 kwestionowanego regulaminu czytamy, iż właściciel nieruchomości obowiązany jest do przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w Regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług przez przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne. Przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych.

Zauważyć natomiast należy, iż obowiązek przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej wynika wprost z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zapis § 6 ust. 4 uchwały został zmodyfikowany i zaostrzony w stosunku do brzmienia art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy, gdyż dodano zapis „obowiązek przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w Regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług przez przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne”. Nie ma delegacji ustawowej w przepisie art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy do zaostrzenia wymogów ustawowych w nim przewidzianych.

Z kolei w § 6 ust. 5 uchwały znalazły się zapisy dotyczące obowiązków właścicieli nieruchomości, na których zlokalizowane są place zabaw dla dzieci. Czytamy w nim, iż właściciele takich nieruchomości zobowiązani są do:

- 1) zabezpieczenia placu zabaw dla dzieci przez jego trwałe ogrodzenie;
- 2) wymiany piasku w piaskownicy przynajmniej raz w roku przed sezonem letnim;
- 3) wymiany piasku w piaskownicy każdorazowo w sytuacji stwierdzenia zanieczyszczenia piasku odchodami zwierząt lub innymi zanieczyszczeniami;
- 4) umieszczenia przy wejściu trwałego oznakowania informującego o zakazie wprowadzania psów i innych zwierząt domowych.

Powyższe postanowienia uchwały wprowadziły szereg zakazów, które nie mają umocowania w cytowanym art. 4 ust. 2 ustawy. Wyżej wymienione zakazy zostały wprowadzone z przekroczeniem uprawnień ustawowych, innymi słowy nie mogły być one wprowadzone Regulaminem uchwalonym na podstawie art. 4 ustawy. Rada Gminy, jak to wyżej wskazano, nie ma prawa do stanowienia prawa miejscowego regulującego zagadnienia inne niż wymienione w przepisie art. 4 ust. 2, ani też do podejmowania regulacji w inny sposób. W szczególności wytyczne Inspekcji Sanitarnej, na które powołuje się Rada w odpowiedzi na skargę, wywodząc z nich umocowanie do

uchwalenia zapisu § 6 ust. 5, nie mogą stanowić podstawy do stanowienia prawa przez Radę Miasta Zgierz.

Dalej, w § 9 ust. 2 uchwały Rada nałożyła na właścicieli nieruchomości obowiązek usunięcia gałęzi, które sięgając poza granice nieruchomości stwarzają zagrożenie lub utrudnienie dla osób korzystających z sąsiadującego miejsca przeznaczonego do użytku publicznego. Z kolei w § 9 ust. 3 uchwały, właściciele nieruchomości zostali zobowiązani do usuwania sopli lodowych i nawisów śniegu i lodu z dachów i gzymsów budynków, które mogą stwarzać zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, w szczególności nad wejściami i bramami oraz ciągami komunikacyjnymi. Przytoczone regulacje przekraczają upoważnienie ustawowe art. 4 ust. 1 i 2 ustawy i ingerują w prawo własności narzucając właścicielom określony sposób postępowania z przedmiotami stanowiącymi ich własność, co narusza konstytucyjną zasadę ochrony własności (art. 21 ust. 1). Zaznaczyć trzeba, że organy władzy publicznej mają prawo ingerowania w stosunki z zakresu prawa cywilnego tylko w sposób wyznaczony ustawą. Nałożenie na właścicieli nieruchomości jakichkolwiek obowiązków na podstawie uchwały organu stanowiącego gminy, stanowi niekonstytucyjną ingerencję w prawo własności. Zapis ust. 3 § 9 uchwały jest bezsprzecznie zbędny w świetle jednoznacznego brzmienia art. 4 ust. 2 lit. b ustawy, stanowi jego powtórzenie i zaostwienie w stosunku do intencji ustawodawcy.

Przekroczeniem ustawowym delegacji art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy są także zapisy § 16 ust. 1, ust. 4, ust. 5 uchwały, których nie sposób zakwalifikować jako precyzujących zapis art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Podobnie z przekroczeniem delegacji ustawowej Rada sformułowała zapis § 18 uchwały, który dodatkowo ingeruje w prawo własności nieruchomości, co jest niedopuszczalne. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez wyposażenie nieruchomości w pojemniki służącego do zbierania odpadów komunalnych oraz utrzymywanie tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, chyba że na mocy uchwały rady gminy, o której mowa w art. 6r ust. 3, obowiązki te przejmie gmina jako część usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w zamian za uiszczoną przez właściciela opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Zatem nałożenie tego samego obowiązku w zaskarżonym Regulaminie stanowi powtórzenie i nieuprawnioną jego modyfikację.

Wykroczeniem poza kompetencje ustawowe jest także zapis § 22 uchwały, który zobowiązuje organizatorów imprezy masowej lub innej o charakterze publicznym do

wyposażenia miejsca, w którym się ona odbywa w odpowiednią ilość pojemników oraz zapewnienia odpowiedniej liczby toalet przenośnych, uprzątnięcie terenu i terenów przyległych bezpośrednio, po zakończeniu imprezy. Obowiązki organizatora imprez masowych określone są w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. 2013, poz. 611) i nie mogą one być powtórzone w akcie prawa miejscowego.

Kolejny zapis zaskarżonej uchwały jasno wskazujący na przekroczenie delegacji ustawowej przepisu art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy to zapisy § 23 i § 25 uchwały. W dalszej kolejności zapis § 35 ust. 1, w którym Rada wprowadziła zakaz wprowadzania zwierząt domowych na wymienione w pkt 1-6 tereny jest przekroczeniem delegacji ustawowej art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy. Ustawodawca nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu wprowadzania zwierząt na określone tereny, lecz do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom (por. WSA w Poznaniu w wyrokach: z dnia 27 listopada 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 789/13 i z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 725/13 - <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Również zapis § 35 ust. 2 uchwały, który nakłada na właścicieli nieruchomości o których mowa w ust. 1, obowiązek trwałego oznakowania tych miejsc tablicami, nalepkami, napisami lub plakatami informującymi o zakazie wprowadzania zwierząt domowych – przekracza delegację ustawową art. 4 ust. 4 pkt 6 ustawy, podobnie jak § 36 uchwały, który dodatkowo ingeruje w konstytucyjnie chronione prawo własności nieruchomości.

Odnosnie pkt 5 § 40 uchwały dotyczącego zasad hodowli zwierząt gospodarskich, w szczególności ustawiania uli w odległości, co najmniej 10 m od granicy nieruchomości w taki sposób, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli sąsiednich nieruchomości lub mniejszej w przypadku uzyskania zgody właściciela sąsiedniej nieruchomości. Organ regulując tą kwestię wkroczył w materię ustawową, bowiem to Kodeks cywilny reguluje kwestie stosunków sąsiedzkich. W myśl art. 144 k.c. właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które zakłócałyby korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Rada gminy nie posiada uprawnień do doprecyzowania wyżej wymienionej regulacji.

Jednocześnie jednak wyniki sądowej kontroli zaskarżonej uchwały w odniesieniu do kwestionowanego w skardze zapisu § 8 ust. 2 i ust. 3 uchwały nie wykazały

zasadności zarzutu zbędności uregulowania sposobu oczyszczania. Sąd nie podziela w tej części zarzutów skargi, iż zapisy te zostały uchwalone z przekroczeniem ustawowym art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy. Podobnie w odniesieniu do zapisu § 16 ust. 2 i ust. 3 uchwały, Sąd nie podzielił zarzutów skargi, iż zapisy te stanowią przekroczenie art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku. Oddalając skargę w pozostałej części orzekł stosownie do art. 151 p.p.s.a.. Jednocześnie w pkt 3 sentencji Sąd stwierdził, iż zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w części objętej stwierdzeniem jej nieważności, zgodnie z art. 152 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

ST. SEKRETARZ

Lucyna Szymor